

En viss symmetri

Florian Jernberg

”Du måste erkänna,” sade Theo medan han doppade en handduk i kallt vatten ”att det har en viss symmetri.”

”Jag tror inte det räknas, om man fogat såret man behandlar.”

Theos fingertoppar snuddade vid blesstryren på Michel’s kind. Huden var varm och röd och det skulle bli ett blåmärke där morgonen efter, men Michel ryggade inte tillbaka vid beröring. Han slöt bara sina ögon, så Theo sänkte sin hand och såg på den mörka krökningen av hans ögonfransar, den mjuka rundningen av hans ögonbryn och tog in solskenet som till dels filtrerades av hans röda gardiner. När Theo tryckte handduken mot Michel’s ansikte drog han in ett lätt andetag men satt still, erbjudande av varken protest eller uppmuntran. Hans mun var satt i en neutral linje. En enda vattendroppe gled längs hans käke i en outhärligt långsam takt och Theo började skaka.

Han släppte ner handduken i skålen och vände sig bortåt. ”Jag var arg.”

Det kändes som att berätta en historia, någonting omöjligt avlägsnat; så fort ilskan börjat svalla så var den borta.

Michel flyttade sig en aning i stolen. Theo såg inte men han lyssnade på varje obetydligt ljud, memorerade till och med prasslande av tyg. Det fanns en akut kroppslighet i all negativt utrymme, en egendomlig förnimmelse att Theos nerver vidgade sig utanför gränserna av hans kropp, sträckte sig mot stolen där Michel satt, rös vid varje vibration i luften mellan de. Michel sa ingenting på en lång stund, och Theo var säker på att tystnaden hade blivit handgriplig, att han kunde trycka sina fingrar mot den som om den vore orubbligt fönsterglas—men sedan skrockade Michel och sade, ”Jag antar att jag borde vara tacksam, ändå.”

Michel rullade axlarna och sträckte på armarna, men gesterna verkade vara för stora för hans kropp: överdriven för en scen, men ändå fylld av den likgiltiga elegans som Theo alltid sett hos honom, och som utmärkte honom bland tusentals. Det var dumt, och upprörande. Han var vacker.

Theo svalde gråten som så gärna ville välla ur halsen och sade, ”Va?”

Michel såg på honom och bar ett flin som inte riktigt nådde hans ögon. Och hans ögon—

”Du undvek min näsa och mina tänder under ditt lilla utbrott,” sade han ”Du vet att det här ansiktet är min leverbörd.”

Hans ögon verkade glänsa med ett främmande, inhemskt ljus, åskmoln i motljuset av en blek sol.

”Michel.”

”Theo,” sade han. ”Det är bra; du minns trots allt. Slå inte till mig igen, tack.”

Och så började Theos läpp darra, Michel blev suddig i kanterna, så Theo sade, ”Du är här.”

Michel gnuggade sin hand mot nacken. ”Ja?”

”Säg det igen.”

”Säg inte att ert ädla ansvar har drivit dig till galenskap till slut. Vad sade ni, ers Höghet?”

Theos mage bubblade av nervositet och skratt, som han nästan satte i halsen. Han gnuggade otåligt sina ögon och tog in synen av Michels förvirrade ansikte. Sedan tog han två steg mot honom och lät sina händer falla till Michels axlar. Han var mycket varm.

”Din idiot,” sade Theo, ”Du är en absolut blådåre.”

”Eh,” sade Michel hjälplöst. ”Får jag avbryta hans Majestäts anfall av hysteri för att ödmjukt påminna honom om att han var den som pucklade på mig för bara ett par minuter sen? Vilken hemkomst det här blev.”

”Åh,” yttrade Theo, Varje elektron i hans kropp kändes plötsligt levande. Det här kunde lika gärna ha varit höjdpunkten av språkets utveckling genom historien, just detta sammanflöde av fonemer i just denna stunden, det enstaka, perfekta ordet hans öron fiskat upp i strömmen av Michels tal.

”Då så,” lyckades Theo få ur sig, när han ankrat sig i värmen av Michel. ”Välkommen hem.”

Theos lägenhet var nästan precis halvvägs mellan hans kontor på Sandvikens stadshus och Vivis bageri, besynnerligt placerat i den rurala utkanten av staden. Det var en anspråkslös bostad, men den innehöll alla moderna bekvämligheter man skulle kunna förvänta sig i den centrala staden. Duschen höll en konstant temperatur. Köket var litet men fyllt med praktiska redskap. Kaffet förbereddes i en kaffepress av glas och plast, och dracks aldrig ur kantstötta eller spruckna muggar. Allting kändes förnedrande extravagant.

Theo hörde när duschen stängdes av, så han skrämades inte när Michel smög bakom honom och kikade över hans axel vid köksbänken. ”Jag blir aldrig van vid den här lukten,” sade Michel efter en teatraliskt lång inandning. ”Jag antar att gott kaffe är en daglig självklarhet för dig nuförtiden. Ett liv i lyx och sådant för vår prestigefyllda kommunalpolitiker.

Theo svarade inte innan han var säker på att inte skulle låta vacklande, och hällde upp kaffet. ”Inte riktigt prestigefyllt,” sade han till slut. ”Det är mest en byråkratisk mardröm vid det här laget.”

Michel skrattade, lätt och klart, och tog muggen från honom. Theo tittade upp och såg att Michel hade satt på sig en av Theos tröjor och lagt en handduk kring nacken för att ta emot vattendroppar från hans hår. Hans hår var längre än sist, så långt att Michel satte upp det i en låg hästsvans och förklarade att den hade blivit för tung för att sitta högt upp.

”Du försvinner igen,” Michel viftade lite med handen framför ansiktet på honom och krökte på ögonbrynet. Han blåste på ångan från muggen, och smuttade på kaffet. ”Du har inte förändrats alls, va?”

”Det har jag visst,” Theo slet sina ögon från håret. Det var som om ord måste vridas ur honom, som de sista, envisa dropparna i en trasa. Han tog sin egen mugg och koncentrerade på värmen, på gränsen till smärtsamt. Ytan skälvde i hans grepp. Han drack egentligen inte svart kaffe, men mjölken var för långt bort. Avstånd verkade oscillera oförutsägbart, mellan plågsam närhet och någonting absurt oöverstigit. ”Jag förändras hela tiden. Jag tänkte att om jag inte höll takten så skulle du skälla ut mig...”

Michel drog sin hand igenom topparna av sitt hår. ”Såklart” sade han. ”Skamlös som alltid. Du vet att du inte är ett barn längre. Hur kan du säga sådana saker högt?”

Michel lutade sig mot bänken på ett sätt som antydde till en mer avslappnad stämning, men det fanns ingen publik utöver Theo, och han hade sett det här skådespelet för många gånger för att tro på att det inte fanns ett manus bakom det. Theo kände plötslig irritation, en rodnad från bröstet till öronen. Han ställde ner muggen på bänken, medveten om att Michel följde alla hans rörelser med ögonen. ”Jag har tänkt en del,” sade han. ”Det är inte min födelsedag. Jag tror inte att det är din. Det är inte årsdagen för någonting. Det regnar inte ens.”

Michel tog emot hans stickreplik och ställde ner sin egen mugg. ”Du har tappat mig igen.”

”Jag har bara alltid trott att du skulle vilja göra en entré.”

Michel stirrade på honom i en lång period av tyst skepsis. Sedan skrattade han igen. ”Jag tror att du tog hand om det och kompenserade för mig, eller hur? Sådant våld i öppningsakten. En rätt uppseendeväckande pjäs.”

”Michel.”

”Theo.”

”Det har gått tre år sedan sist du kysste mig,” sade han. ”Gör det igen. Men stanna här sedan.” Och visst fanns det en dissonans i vinkeln, och en ny känsla av brist på brådskanie, men det kändes rätt och nostalgiskt.

Michel drog snart ifrån. ”Ingen skam alls,” sade han. ”Vanligtvis förväntar jag mig applåder, men det får väl räcka.”

Efter att Michel nästan ätit en halv äppelpaj från Vivis care-paket bestämde han sig för att ströva omkring mellan bokhyllorna i Theos rum. Theo följde honom ett par takter bakom under tiden, med

en obekväms vetenskap om att det definitivt skulle kunna anses omkringstrykande och en ovilja att sluta. Michel kommenterade inte. Istället drog in fingertopparna över böckernas nötta ryggar och sade, ”Jag ser att du har samlat på dig. Varför så många biblioteksböcker?”

”Biblioteket rensades ut för två år sedan. De flesta böcker donerades bort, och jag tog emot resten.”

Michel drog en bok ur hyllan och bläddrade genom sidorna; Theo kände igen ryggen som En midsommarnatts dröm. ”Förvånande att de ger iväg sådana skatter.”

Medan Michels ögon rörde sig neråt över sidan rörde sig hans läppar ljudlöst, som en ofrivillig reflex att mima orden på sidorna. Det var så oförklarligt hypnotiskt att Theo glömde svara på en lång stund och harklade sig. ”De hade många exemplar av just den.” Sedan tog han ett obestämt steg framåt och svepte armarna om Michel, och lät sin panna vila mot utrymmet mellan hans skulderblad. Michel skärptes ett kort ögonblick, sedan ställde han tillbaka boken och slappnade av med en tung suck. ”Du behöver inte leka barnvakt. Jag ska ingenstans. För det första är det efter midnatt.”

Klockan var två på morgonen till en söndag som inte betydde någonting för någon av de. Theo bet sig beslutsamt i läppen tills det gjorde ont i en ansträngning att inte gråta. ”Det har gått tre år,” sade han till Michels rygg. ”Jag har saknat dig.”

”Jag sade ju att vi skulle ses igen,” Michel vred på sig tills Theo lossade på sitt grepp tillräckligt mycket för att Michel skulle kunna vända sig mot honom.

”Och jag väntade,” sade han. ”Men det ändrar inte faktumet att du aldrig behövde lämna mig. Hittade ni det ni sökte, o, vandrare prins?”

Michel fnös. ”I ett främmande land långt, långt härifrån,” sade han, och plötsligt fanns det en sagolik kadens i hans tonfall. ”Jag vandrade tills jag en dag insjuknade i en dödlig pest. En vänlig främling erbjöd mig en plats att sova, och där låg jag under mina sista stunder och tänka på hur jag levt och tänkte, Om jag ändå kunde få se Theo igen. Vilket mirakel det än var som räddade mig krävde att jag med ens återvände till er, Ers höghet.”

Theo skrattade, även om Michel inte förtjänade den tillfälliga förlåtelsen. ”Det låter hemskt mycket som en drama.”

”Du ser rakt igenom mig, va?” Och det låg ingen illvilja i någonting han sade längre.

”Säg sanningen, då.” sade Theo, indignerat.

Istället kysste Michel honom igen, och igen.

Till och med i Sandviken fanns det sällan behov av att konservera värme under högsommaren. Tre år hade gått sedan Theo hade delat säng eller utfört denna udda förhandlingen av lemmar och lakan. ”Befara er inte, ni kommer få behålla era dygder,” hade Michel sagt, även fast Theo inte befarade alls—och de lade sig, efter en stund, i en drömlig matthet. Michel kysste honom, och lät sin hand treva efter Theos för att snöra ihop deras fingrar. Theo spenderade långa sekunder på att följa Michels konturer i månljuset. Till slut hängde han sin arm över Michels mage, och lät sitt huvud vila mot hans axel.

”Jag talade med dig,” sade Michel efter en stund, tvekande. ”Hundratals mil härifrån. Mellan landskapen.”

Theo tittade upp i bekräftelse, men sade ingenting, och snart började Michel prata igen. ”Jag trodde att jag var tvungen att bli fri från mitt förflutna.” Orden kröntes av bitterhet och självförakt. ”Jag trodde att om jag inte tog mig härifrån—från dig—så skulle jag vara fast för alltid.”

Theo drog åt sin arm kring Michel tills han jämrade i protest. ”Sluta med det där, jag kan inte andas. Hur som helst, hur långt bort jag än kom, så såg jag vilda blommor stretande mot livet genom öknens spruckna mark och tänkte, Åh. Se där, Theo.”

”Jag skulle ha följt med dig.” kunde Theo inte låta bli att säga. Han hade sagt det i sitt huvud så många gånger att det kändes som en fras utnött i tiden, som en rad från en uråldrig bön graverad i hans själ.

”Jag tror att det snarare hade motverkat syftet; lyssnade du ens? Jag trodde i alla fall att det var syftet.”

”Jag vill inte att du talar med mig i dina minnen,” sade Theo stadigt. ”Det är inte rättvist om du får bestämma hur jag reagerar. Du sa till mig att jag hade mycket att lära, så se på hur jag lär mig.”

Michels kropp skakade i tyst skratt. ”Du har verkligen ingen subtilitet. I alla fall, jag tror att problemet låg hos mig. Jag var... skrämmd?”

”En fullkomlig ynkrygg.” höll Theo omedelbart med.

”Hördu,” svarade Michel. ”Du har redan slagit mig en gång idag, kom ihåg det.”

Michel flyttade sig, och befriade sina ben från deras härva med Theos, och vände sig mot honom. När han talade igen var hans röst underligt grov, tömd på all tillgivenhet. Det gjorde ont att lyssna på. Han sade, ”Allt jag någonsin visste av var förbittring. Vad har en sådan person att erbjuda världen?”

Theo var säker på att hans hjärtslag kunde höras på nedervåningen, men hans röst var i alla fall jämn. ”Jag såg mer än så.”

”Kanske. Men det gjorde inte jag. Gud, varför behöver du alltid sådant här förklarat för dig? Du är en mardröm.”

”Jag älskar dig.” sade Theo. ”Jag har älskat dig sedan jag var tolv år gammal och jag älskar dig nu och jag kommer älska dig nästa gång du gör någonting lika korkat.”

”Du har verkligen inte alls förändrats,” muttrade Michel. ”Jag trodde att stadshuset kanske skulle förändra dig. Jag skulle ha vetat att du är alltför simpel.”

Hans hand i Theos var varm. ”Men du vet,” grubblade Theo ”du sa att första gången vi träffades var då du äntligen insåg att människor kan vara—”

”Ja,” avbröt Michel. ”Och ja, att träffa dig var det bästa jag någonsin gjort. Det är inte mycket, antar jag. Men det är någonstans att börja om.”

Han kysste Theos panna, och sedan en gång till för säkerhets skull, tills han äntligen andades ut och lät spänningen rinna av honom. Sedan sade Theo, ”Jag kan inte tro att du systematiskt demonterade

grunderna av hela min värld *två* gånger, tvingade mig att stirra den i vitögat, erkänna den och gå vidare, men sedan rymde du iväg för att du hade *känslor*.”

Michel suckade. ”Du har väntat i tre år på att få säga det där så jag kommer generöst låta dig förstöra stämningen helt och hållet. Det märks, vet du; repliken var högtravande. Du skulle vara hemsk på scenen.”

Theo slöt ögonen, och lät fröjd strömma igenom honom. ”Välkommen hem.”